

Arrest

nr. 250 542 van 8 maart 2021
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van onbepaalde nationaliteit, op 31 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 maart 2020 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 april 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 december 2020.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van R. PETROV en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het

beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 maart 2020 tot weigering van de afgifte van een visum type D aan V.P.

Het verzoekschrift werd ingediend en ondertekend door R.P., de zoon van V.P.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Aangezien de bestreden beslissing niet gericht is aan de heer R.P., ontbeert hij, nu hij geen voldoende persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij het beroep, de vereiste hoedanigheid om tegen de bestreden beslissing, die alleen gericht is aan V.P., een beroep tot nietigverklaring in te dienen (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268; RvS 28 februari 2008, nr. 180.171; RvS 29 mei 2008, nr. 183.531).

Daarnaast moet ook worden aangegeven dat luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). In casu wordt in het verzoekschrift geen middel zoals bedoeld in 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet vermeld.

Het beroep komt bijgevolg onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 12 december 2020 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 15 februari 2021, alwaar zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 3 december 2020 opgenomen grond, licht zij toe dat zij als enig kind van V.P., gelet op de persoonlijke situatie van deze vrouw en de financiële en emotionele gevolgen van het niet toekennen van een visum, toch meent een belang te hebben bij het ingestelde beroep. Het enkele feit dat de verzoekende partij een zekere verantwoordelijkheid wenst op te nemen voor haar moeder laat op zich echter niet toe te besluiten dat de verzoekende partij zelf de vereiste hoedanigheid heeft om op te treden tegen een beslissing die enkel de verblijfstoestand van haar moeder betreft. Daarnaast wordt vastgesteld dat het hoegenaamd niet ter discussie staat dat geen middel, in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 3 december 2020 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat 372 euro aan rolrecht werd betaald. Aangezien er slechts één verzoekende partij is kan slechts een rolrecht ten belope van 186 euro worden aangerekend. Het onverschuldigde rolrecht, ten bedrage van 186 euro, moet dan ook worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK